

ПРОТЕСТЪТ НА ЕДИН ЧЕСТЕН ЧОВЕК

Дейвид Уилкерсън
1 Юни, 1998

Получих писмо от един брат в Христа, който би претендирал да е много честен човек. При все това имаше горчивина в думите му към мен: „Брат Уилкерсън, какво е станало с теб? Ти проповядваше толкова мощно срещу греха. Но мисля, че напоследък си станал мекушав към греха. Неотдавнашното ти послание за Юбилейната година дава на хората свобода да грешат. Ти предлагаш успокоение за тези, които правят компромиси, вместо да ги осъждаш! Върни се към проповядването на святост! Аз не върша грехове и в моя живот няма никакъв грях. Никой човек не трябва да греша“.

И така той продължаваше да говори за липсата на изобличение в моето проповядване.

Моля да ме разберете, ако има нещо, от което наистина се страхувам като проповедник, това е да не би моите проповеди да осъждат праведния и да утешават нечестивия. Аз треперя когато чета тези думи: „Който оправдава нечестивия, и който осъжда праведния, и двамата са мерзост Господу“ (Притчи 17:15).

Аз вярвам, че всеки истински Божий служител, който проповядва чистото евангелие ще изявява на хората нечестивите им пътища. Той ще посочва греха, така че да разкрие разликата между свящото и скверното.

Слава Богу, вярвам че Той ми е помагал да върша това. Но бих бил измамник - легалистичен фарисей, ако не проповядвах също и за богатствата на Божията благодат и милосърдие към всички Негови деца, които се борят с греха!

В Лука 15 Четем за протеста на друг човек, който се хвалеше, че беше честен

Вероятно сте добре запознати с тази история. Имам в предвид притчата за блудния син и в частност, неговия себе праведен по-голям брат. В тази притча очевидно бащата представя Бог. Но също вярвам, че двамата сина представляват двата вида деца на този баща. В действителност, те се обхождаха със своя баща по твърде различни начини. И според мен, много Християни попадат в една от тези две категории деца (ще обясня това по-долу).

Историята започва когато по-малкият брат изисква от баща си полагащата му се част от семейното наследство. Бащата се съгласява - и когато сина получава своя дял, той заминава за "...далечна страна ..." (Лука 15:13). Разбира се, отстъпването на тази част от богатството не разори бащата ни най-малко. Напротив, това, което даде на сина си бе един "залог" - символична сума от всичко, което притежаваше. И аз вярвам, че наследството на сина представя изобилните благословения, които получаваме от нашия небесен Отец - благословения на милост, благодат и състрадание.

Това, което предстои да кажа може да ви шокира, но аз вярвам, че този по-малък син представя цял лагер от Християни, който аз наричам „Клуб Благослови ме“. Подобно на блудния син, те идват при Бог претендирайки за правата си над всички богатства в Неговото царство. Те изискват всяко благословение, което Бог е обещал викайки: „Благослови ме, Боже, направи ме да преуспявам! Излей цялата си милост и благодат върху живота ми. Аз искам всичко, което ми се полага!“ Накратко, те искат да построят „склад“ от благословения, натрупвайки всичко, което могат.

Всичко това е добре - освен това, че такива вярващи твърде често нямат никакво желание да вървят близко до Господа. Всичко, което искат са благословенията, идващи с Християнския живот. В повечето случаи интимността с Господа не е част от тяхната теология. Те не

желаят да слушат за цената и жертвата на общуването с Него или ходене в покорство на Неговото слово. Точно това се случи и с блудния син. Вярвам, че този младеж започна с добри намерения. Очевидно той бе работил рамо до рамо с баща си в продължение на години преди да реши да напусне. И с течение на времето той сигурно се е надявал да инвестира богатството си, да стане успешен и да направи баща си да се гордее с него. В действителност, той беше като много от новоповярвалите Християни. Те се радват на своето новооткритото богатство от истина и свобода, тържествено обещавайки: „Господ е направил толкова много за мен и аз искам винаги да стоя близо до Него. Аз ще бъда победител!”

Но както често се случва, техните сърца не са напълно настроени за продължително общение с Отец. Подобно на блудния син, светът все още ги владее - едно желание за удоволствията на този свят. И бавно то започва да заглушава цялата интимност с Отец. Най-накрая, те идват при Господа единствено за да изискват благословения, за да могат да ги употребят за светски страсти! Отношението на блудния син илюстрира онова, което е познато като „лесна благодат”. Павел пише: „Тогавя какво? Да речем ли: Нека останем в греха за да се умножи благодатта? Да не бъде! ... Тогавя какво? Да грешим ли защото не сме под закон, а под благодат? Да не бъде!” (Римляни 6:1-2, 15). Този младеж се опита да „отмъкне” всички богатства, които бе получил от своя баща. Той уверяваше себе си: „Сега съм в безопасност. Взех от баща си всичко, от което някога ще се нуждая.” Но колко грешеше!

Вие виждате множества блудни синове, седящи в църквата всяка неделя

Всяка седмица множество блудни синове идват на църква, сядат на столовете, пеят в хора, учат в Неделното училище. Те са Новозаветни Божии деца, които „... са получили наследство (букв. от англ.) ...” (Ефесяни 1:11) и са „... участници в наследството на светиите в светлината” (Колосяни 1:12).

Те са получили това, което Библията нарича „... залог на нашето наследство ...” (Ефесяни 1:14). Но какво става когато седмица след седмица слушат послания за Божиите благи милости - Неговата безплатна изобилна благодат, Неговото оправдаване за тях, Неговото приемане за тях чрез Христос? Бавно, такива Християни започват да трупат за себе си залога на тяхното наследство. И те се хвалят с него, казвайки: „Не е ли чудесно, че Бог ме обича? Той толкова лесно ми прощава когато съгреша!”

В Църквата на Таймс Скуеър ние проповядваме всички тези неща - Божията милост, състрадание, нежност и доброта към нас, Неговото оправдаване и освещение за нас, Неговото приемане към нас в Сина Му. В центъра на всички тези доктрини стои Божията благодат към нас чрез Исус Христос. Но какво се случва с нас когато се опитваме да трупаме това богато наследство?

Размислете за това, което се случи с Блудния син: Веднъж получил богатството на своя баща, то започнало да пари в неговия джоб. И така той решил да се обърне към света за да задоволи страстта в своето сърце. Той си казал: „Моето благословение ще трае за дълго!”

Възлюбени, убеден съм, че има много Християни, които не могат да употребяват правилно благословенията на благодатта. Те се гордеят с посланието за Божията незаслужена прошка, пълнейки умовете си с всички Библейски стихове, описващи Неговата милост и състрадание. Те обичат да слушат историята за пастира, който търси заблудената овца, защото това им носи голяма утеха. Но веднъж запасили се с богатата, славна истина за Божията благодат към тях, тя започва да пари в техните телесни кесии.

И тя се превръща в тяхното позволение да съгрешават! По този начин блудният син злоупотреби с богатството си. Той пропиля парите на баща си с партита, хазарт, пиянства, спейки с проститутки. Вечер след вечер той прахосваше благословенията си, пропадайки по-дълбоко и по-дълбоко в греха. При все това, всяка сутрин той ставаше, отърсвайки се от всяко осъждение, и утешаваше себе си като преглеждаше запасите си. Той си казваше: „Все още имам доста. Мога да харча спокойно!”

Подобно на блудния син, много съвременни Християни се отправят към някое място на забранено удоволствие за да похарчат богатствата си в разюздан живот. Тяхната страст ги води до леглото на прелюбодееца, до прага на кокаина, до хомосексуализъм, до порнография, до алкохол или наркотици. При все това те постоянно утешават себе си казвайки: „Божията благодат е повече от достатъчна за мен! Той има повече отколкото аз имам нужда. Той ще ме обича без значение какво върша в моята плът. Неговите милости траят до века!”

Не! Божията милост не бе предназначена да бъде извратена и попиляна. В същност, тя целеше точно обратния резултат. Павел пише: „Божията благодат, спасителна на всичките човеци, се яви и ни учи да се отречем от нечестието и от световните страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят” (Тит 2:11-12). Божията благодат ни учи на благочестие, на праведност и на свят страх от Господа.

В момента, в който се опитаме да покрием грях, позовавайки се на благодатта, ние отричаме тази благодат

Когато пропиляваме Божията благодат, ние завършваме с банкрут в нашето тяло, душа и дух. Вече нямаме небесния хляб, с който да се храним. И се озоваваме в духовна кочина - страдащи, с измъчвани от глад души. Лука пише: „И като иждиви всичко, настана голям глад в оная страна и той изпадна в лишение. И отиде та се представи на един от гражданите на оная страна, той го прати на полетата да пасе свине. И желаше да се насити с рошковите, от които ядяха свинете, но никой не му даваше” (Лука 15:14-16). Виждал съм този вид гладуване сред Християни. Те някога имаха прекрасно свидетелство на благодат и милост. Но сега, поради греха те са станали духовни скелети - без никакъв живот или нещо друго! Имайте в предвид, че бащата на блудния син все още притежаваше всичките богатства, от които неговия син се нуждаеше. Нямах значение колко зле бе пропиляло своето наследство това момче; неговият баща все още

изобилстваше с провизии. При все това, завръщането при своя баща - връщането за да се радва отново на изобилието от духовни богатства и благодат - изискваше то да се опомни. Лука пише: „А като дойде на себе си рече, колцина наемници на баща ми имат излишък от хляб, а пък аз умирам тук от глад! Ще стана да ида при баща си и ще му река, Тате, съгреших против небето и пред тебе; не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си” (Стихове 17-19). Младежът трябваше да признае: „В края на краищата, аз не мога да управлявам тези благословения. Аз не съм подходящ за моите страсти. Съгрешил съм срещу Бога и семейството си. Пропилял съм всичко, което ми е било дадено!”

Трябва да разберете - покаянието е нещо повече от едно обръщане и връщане към Бог. То е пълно предаване на самоуправлението - едно завръщане към Бог с тази изповед: „Господи, Превърнах живота си в една каша! Просто нямам сили да я оправя. И сега идвам смирено при теб, молейки те да поемеш властта. Моля те, управлявай живота ми!” Когато блудният син каза: „Направи ме като един от наемниците си”, той изповядваше: „Татко, не мога да бъда свой собствен шеф. Уморен съм от това да превръщам живота си в каша! Позволи ми да приемам заповедите от Теб, както всички твои слуги правят. Ти управлявай живота ми - ти ми казвай какво да правя и как да го правя и аз с радост ще се подчинявам!”

Точно тогава Бог започва да върши едно много специално дело на възстановяване. Точно тогава започва празненството!

„И стана, та дойде при баща си. А когато бе още далеч, видя го баща му, смили се, и като се завтече, хвърли се на врата му и го целуваше. Рече му сина, Тате, съгреших против небето и пред тебе; не съм вече достоен да се наричам твой син. Но бащата рече на слугите си, Скоро изнесете най-хубавата премяна и облечете го, и турете пръстен на ръката му и обуца на нозете му; и докарайте угоеното теле та го заколете, и нека ядем и се веселим” (стихове 20-23).

Закланото теле в тази история беше закланият Божии агнец, което означава изкупление, радост и веселие! Когато блудният син се завърна, всички те имаха празненство - едно чудесно, радостно време на празнуване около славния агнец.

И не се заблуждавайте: Когато синът се върна, той бе напълно възстановен в бащиния си дом - не като слуга, а като син! Той желаше да се подчини на баща си и да бъде под негово управление. Нещо повече, той искаше интимността със своя баща. Той бе загубил всякакъв интерес в нещата от света и беше готов да върши това, което баща му заповядаше. Каква прекрасна сцена на пълно възстановяване!

Но имаше един честен човек, гледащ през прозореца и протестираше срещу цялата тази работа

„А по-старият му син беше на нива; и като си идеше и се приближи до къщата, чу песни и хора. И повика един от слугите и попита що е това. А той му рече, Брат ти си дойде; и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав. И той се разсърди и не искаше да влезе ...” (Лука 15:25-28). Този по-голям брат изведнъж стана гневен. В края на краищата бе служил усърдно на баща си години наред без да престъпи ни една негова заповед. Той беше безупречен според закона като съвестно пазеше себе си чист.

Но гледайки през прозореца, този по-възрастен син видя най-великата картина на благодат, подарявана някога на човек: Бащата прегръщаше един каещ се, загубен син. Той не задаваше въпроси, не изнасяше лекция. Вместо това, той облече детето си в нови дрехи и го възстанови на предишното му положение - до степен на пълно благоволение и благословение. И тогава го въведе в празненството - празненството на агнето!

Картината, която този по-голям брат видя бе, че всеки човек може да се покае, независимо колко дълбоко е затънал - ако просто се откаже от това сам да управлява своя живот и се върне обратно при баща си. Това е истинското примиряване, идващо от самото Божие сърце.

Но по-големият брат протестираше срещу всичко това. Той отказа да отиде на празника. Защо? Той не желаше да участва в онова, което изтълкува като една лесна благодат! Той си каза: „Брат ми наруши

всички заповеди - той опозори баща ни. Не може така лесно да се отърве! Аз съм работил покорно с години. Трудих се, потих се и върших добри дела с чувство на дълг. Но когато грешният ми брат се връща, пропълзявайки от кочината, той получава посрещане като герой. Не е честно! Аз съм безгрешния, не брат ми!”

Типично за легалистичния ум е да протестира срещу щедро изляната благодат върху един завръщащ се отстъпник. Много Християни когато стоят до някой наркоман или алкохолик в църква, си мислят: „Благодаря на Бога, че никога не съм съгрешавал по този начин. Той би могъл да падне утре отново. Ще стоя далеч от него докато не се убедя, че се е обърнал истински.” Но писанието казва, че този вид гордост е по-убийствена от всяко пристрастяване: „Така щото който мисли че стои, нека внимава да не падне” (Коринтяни 10:12).

Истината е, че когато блудният син видя как брат му се мръщеше от прозореца, той вероятно си помисли: „О, братко, ако знаеше само как ти се възхищавам! Ти винаги си показвал усърдие, дисциплина, вяност. Ти никога не избяга и не съгреши както аз направих. Ти се представи по-добре от мен. И през останалата част от моя живот аз трябва да живея със спомена за това как посрамах доброто име на нашето семейство. Аз знам, че не заслужавам нищо от това, в същност, ти трябваше да си на моето място сега. Как желая да бъда до теб!”

Това е вика на едно истински покаено и смирено сърце!

По-малкият син злоупотреби с благодатта, а по-големият не разбра благодатта

И двамата братя бяха еднакво грешни. Да злоупотребиш с благодатта, да я пропилиеш, извратиш и да вършиш противоположното на нея - е грешно. Но да разбереш погрешно благодатта, да не я оцениш или да я отречеш на друг, е също толкова грешно.

По-младият син не беше разбрал целта на благодатта, която е да израснем в зрялостта на светостта. Но по-големият протестиращ син никога не бе познавал сърцето на баща си. Той винаги се бе стремил да заслужи бащината си любов чрез подчинение и дела. Той не можеше да приеме, че баща му винаги го бе обичал безусловно, без да гледа на добрите му дела. Истината бе, че баща му го обичаше просто защото беше роден от него - кост от костта му и плът от плътта му.

„... и баща му излезе и го молеше. А той в отговор рече на баща си, Ето, толкова години ти работя, и никога не съм престъпвал някоя твоя заповед; но пак на мене нито яре си дал някога да се повеселя с приятелите си; а щом си дойде този твой син, който изпояде имота ти с блудниците, за него си заклал угоеното теле” (Лука 15:28-30).

По-големият син каза на баща си: „Не ми е толкова радостно за да празнувам - не се чувствам щастлив като теб, защото съм наскърбен. През всички тези години съм ти работил толкова усърдно, и пак не си ми показал такава любов. Аз не чувствам твоята любов, Татко!” Това обобщава основния проблем на протестиращия син: Той си мислеше, че бе заслужил чрез добри дела онова, което по-малкия му брат получи чрез безплатна благодат! Всеки легалист има трудно време, когато трябва да остави настрана делата в своята плът. Защо? Нашата плът желае да докаже себе си пред Бог! Ние искаме да можем да кажем: „Аз съм заслужил мира си в Господа. Постил съм, молил съм се, извършил съм всичко за да победя. Работих много и сега най-накрая успях!”

Ако сме честни, ще си признаем, че нашата плът винаги протестира срещу зависимостта от Господа. Ние не искаме да разчитаме на Неговата милост и благодат или да вярваме, че само ако дойдем при Него с покаяние и вяра, Той ще изтрие нашата сметка. Не искаме да признаем, че единствено Той може да ни даде силата, мъдростта и властта да живеем като победители. Бог да ме опази от това някога да обичам децата си въз основа на нещата, които правят за мен. И Бог да ги пази от това, да се борят за любовта ми, извършвайки неща за да са ми удобни. Аз казвам, като всеки родител: „Обичам децата си еднакво - просто защото са моя плът и кръв!”

Всичкото покорство става мръсна дрипа - ужасен грях, когато се облягаме на него за да заслужим Божието приемане. Когато замества благодатта, то губи стойността си. При все това протестът, изказан тогава и сега гласеше: „Твърде снизходителен си към греха! Къде е пронизващото изобличение срещу греха на този човек? Къде е излагането на закона за да си види грешката? Той би могъл лесно да падне отново. Накарай го да докаже покаянието си! Той не е имал време да се научи на святост, да се подчинява на Божиите заповеди, да жертва.”

Някои от най-ожесточените, осъждащи хора, които познавам са Християни, говорещи точно тези неща. Преди няколко години нашата църква прие на гости един руски пастир, който бе прекарал много години в затвора поради вярата си. Когато го поглеждах по време на хвалението, той постоянно бе намръщен. След службата го попитах: „Нещо не е наред ли?” Той каза: „Не разбирам как вие имате право да пляскате и да сте щастливи. Вие не сте били в затвора. Не сте заплащали никаква цена. Единственият начин да достигнете до победа е чрез такова страдание.”

Не, това не е библейско! Ние влизаме в радостта на Господа чрез незаслужена благодат. Всичко по-малко от това е поевтиняване на Исусовата жертва на кръста!

Трябва да сме внимателни да не правим протеста на по-големия брат, честния човек. Това е протест на човешката честност и е воня в Божиите ноздри! В заключение нека обобща смисъла на целия този пасаж.

Благодатта е свободно дарена на онези, които са умрели

„(Бащата) му каза, Синко, ти си винаги с мене, и всичко мое, твое е. Но прилично беше да се развеселим и да се зарадваме; защото този твой брат бе мъртъв, и оживя, и изгубен бе, и се намери” (Лука 15:31-32).

По-малкият син, затънал в мръсотията на самотата, причинена от греха, бе мъртъв за собствената си воля. И в своето нещастие той преживя нещо отвъд своята болка: Той преживя своята безпомощност! Когато си спомни за баща си, той искаше да се върне обратно при него и да му се предаде напълно! Той знаеше, че никога не би могъл да се изплати на баща си или да му угоди чрез някакви добри дела. Той видя, че бе напълно зависим от бащината си благодат и любов за всеки вид възстановяване.

По-големият син обаче никога не почувства безпомощността си, колко безнадежден бе в опитите си да постави мост над пропастта между себе си и Бога. И така той никога не осъзна своята нужда да умре за себе си. Възлюбени, тази бездна никога не може да се преодолее чрез дела, обещания или лични усилия. Нашето приемане в любовта на Отец идва единствено чрез кръвта на Исус Христос. Няма никакъв друг предлог. Единствено кръста може да постави мост над пропастта.

Вие може да протестирайте срещу всичко, което написах тук. Може да кажете: „Брат Уилкерсън, ти казваш на грешниците, че ако само се покаят, всичко изведнъж ще бъде наред - че Бог ще изтрие тяхното минало и моментално ще ги въведе в своето благоволение и благословение.” Да, точно това проповядвам - защото точно това е което Исус казва в тази притча! Когато един грешник се обърне към Господа в пълно покаяние, съкрушеност и смирение, той моментално се озовава в любящите ръце на своя пастир.

Алелуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

Този материал е предназначен единствено за лична употреба и не се позволява публикуването му в други web страници. Lorain County Free-Net Chapel притежава изключителните права от World Challenge, Inc. да публикува тези послания в своята web страница. Можете свободно да зареждате, копирате, печатате и размножавате тези послания, но без да ги публикувате на друго място в Интернет. Можете обаче да включвате връзки към това място, които да водят до тези послания.